

FİLİSTİN

Emperyalizm, siyonizm ve fundamentalizm

GERÇEKLERİ

Devrimci Düşün Kolektifi
www.devrimcidusun.org

Giriş

7 Ekim 2023 günü, Hamas, Kudüs Tugayları ve İslami Cihad gibi fundamentalist (köktendinci) örgütlerinde içinde olduğu ama aynı zamanda FHKC(Filistin Halk Kurtuluş Cephesi) ve FDHKC(Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi) gibi sosyalizmi savunan örgütlerin yanı sıra Mahmud Abbas'ın El Fetih'inden ayrılan ulusalcı-bağımsızlıkçı El Fetih'inde olduğu Filistinli örgütler, Aksa Tufanı olarak adlandırdıkları ortak bir askerî harekât başlattı. Hârekatın amacının Filistin'deki işgale karşı direniş başlatmak olduğu duyuruldu.

O günden bugüne (mart ayına) kadarki süreçte reformist soldan küçük burjuva devrimcilerine, burjuva aydınlarından sendikalardan Kürt siyasi hareketlerine, kemalistlerden liberallere kadar hemen her kesmin kafasını karıştıran konu Türkiye'de ve dünyada burjuva basınında 7 ekim gününden itibaren -bilinçli olarak- yalnızca Hamas'ın adının kullanması oldu.

Hamas ve İslami Cihad, biri Mısır'daki Müslüman Kardeşler'in uzantısı(yada Filistin kolu) olarak kurulmuş olan diğeri İran ile ilişkisi âyan olan iki fundamentalist örgüt. Üstelik, İsraili sivilleri hedef alan eylemleri de mevcut. Her iki yönüyle de, hem ideolojik olarak hem (ideolojik niteliğinin sonucu olan) eylem anlayışı olarak hemde tahayyül ettiği yönetim biçimi olarak tamamen karşısında konumlandığımız iki örgüt bunlar.

Peki o halde bunların işin içinde olduğu bir harekât, operasyon ve-veya direniş desteklenir mi, desteklenmez mi? İşgal veya ilhak durumlarında UKKTH(Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı) her koşulda desteklenmeli mi?

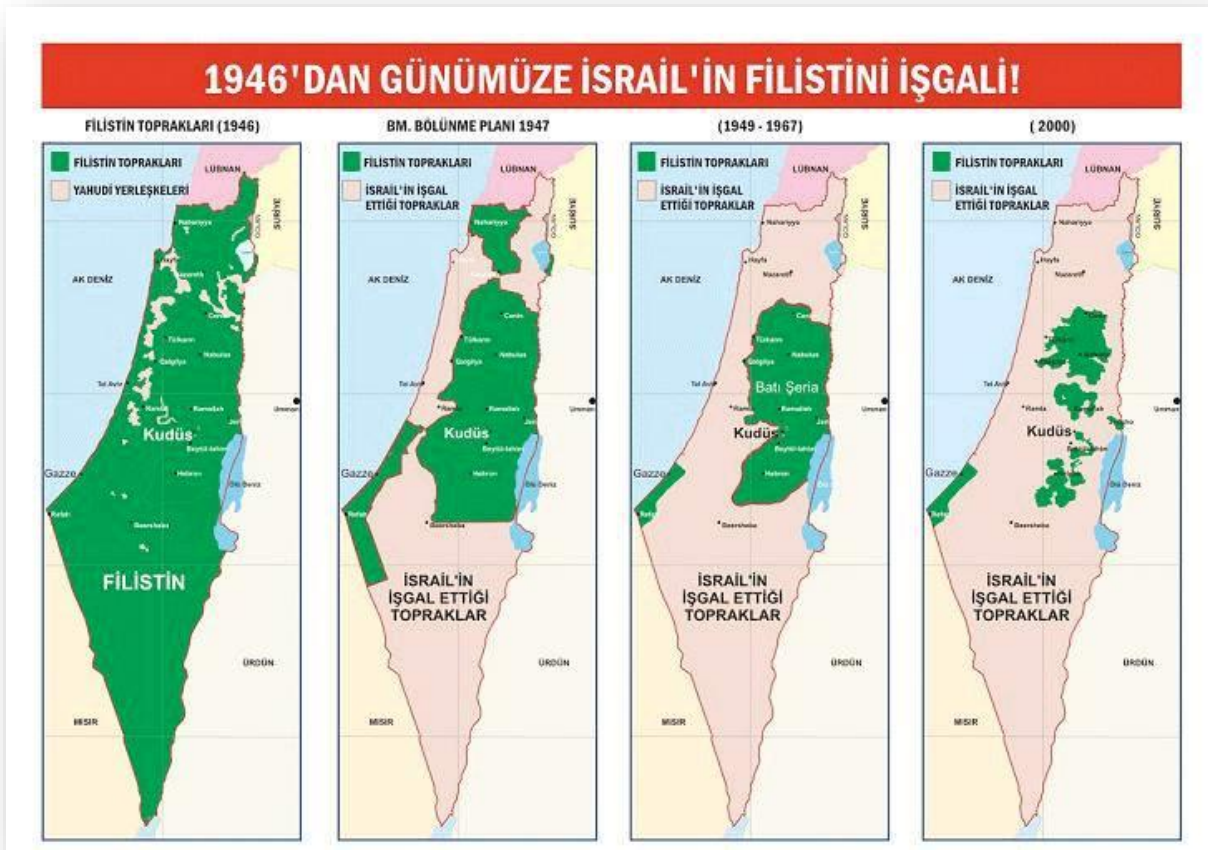
İşgal, soykırım ve techir saldırılarına karşı Filistin'de askeri olarak en ciddi direniş fundamentalistler gösterirken hem onlara karşı olup hem direniş nasıl desteklenecek? İşgale, ilhaka ve soykırıma karşı başkaldırı meşruiyeti Filistin'de nasıl savunulacak? Vb birçok sorunun cevabı tarihte, bölge gerçeklerinde ve elbette diyalektik materyalist bakış açısında yatıyor.

Olayları, olguları ve şeyleri bağlamından kopararak, her koşulda, her yerde geçerli kaskatı yegane tutumlar takınmak değildir devrimcilik. Marksizm olayları, olguları ve şey'leri kendi özgün koşullarında ve süreçlerinde tahlil etmeyi öğretir. Koşullarından ve sürecinden bağımsız ele alınan her şey üzerine varılacak sonuçlar o şey bağlamından koparıldığı için bilimsel olmayacaktır.

Öyleyse yukarıdaki sorulara verilecek cevap, önce Filistin mücadelesini, onun seyrini, emperyalizmin -özelde de ABD-İngiltere emperyalistlerinin- bölgedeki dünü ve bugününü, fundamentalist örgütlerin çıkışı ve güç kazanışını, marksist örgütlerin kan kaybedişini ve gerilemesini ana hatlarıyla anlamaktan, Filistin'in dününü ve bugününü birazda olsa anlamaktan-bilmekten geçer.

İçindekiler

Giriş.....	1
Filistin Haritası.....	2
İngiliz Mandası Dönemi.....	4
İsrail'in Kuruluşu: Emperyalist Plan, Siyonist Terör, İşgal ve İlhak.....	6
Siyonist Çeteler ve Katliamları.....	7
Filistinli Örgütler.....	9
El Fetih (Filistin Ulusal Kurtuluş Hareketi) ve FKÖ (Filistin Kurtuluş Örgütü).....	10
FHKC (Filistin Halk Kurtuluş Cephesi).....	11
HAMAS (İslamî Direniş Hareketi).....	12
Filistin Kurtuluş Mücadelesinin Dönüm Noktaları.....	13
Birinci İntifada.....	14
1.Oslo Anlaşması.....	15
2.Oslo Anlaşması.....	16
2.İntifada.....	17
Emperyalizm, Filistin ve İsrail.....	18
Filistin-İsrail ve Fundamentalizm.....	19
Aksa Tufanı İşgale Başkaldırı Mı? Terörist Bir Saldırı Mı?.....	21
Başkaldırı Hakkının Meşruiyeti.....	22

İlkin -sömürge- ,Yahudi Devleti' söylemi 1799 yılında Napolyon Monopart tarafından Fransızların Filistin'e düzenlediği ,fetih' sırasında dillendirildi. Osmanlı tahakkümü altındaki Filistin'i almak için bir taktik olarak yahudilerin Osmanlı'ya başkaldırmasını sağlamak amacıyla ortaya atılan ,Yahudi Devleti' düşüncesi, İngilizler tarafından 40 yıl sonra güncellenecekti.

Filistin coğrafyası 1516 tarihinde Yavuz Sultan Selim'in Mısır seferi sırasında Osmanlı hakimiyetine girdi ve 1917 Aralık ayına kadar Osmanlı'nın tahakkümü altında kaldı.

1917 Aralık ayında İngilizlerin Kudüs'ü ele geçirmesiyle başlayan süreç 1922'de Birleşik Krallık'ın mandası olarak kabul edilmesine kadar uzandı. İngilizlerin Filistin'deki doğrudan tahakkümü Aralık 1917'de Güney Filistin'i işgal etmeleriyle başlatılabilir.(1)

İNGİLİZ SÖMÜRGEÇİLİĞİ (MANDASI) DÖNEMİ

İngiltere, 10 ağustos 1920'de Filistin'in nasıl yönetileceğine dair bir kraliyet kararnamesi yayınlayarak 12 üyesi seçimle belirlenecek olan bir yasama konseyi kurulmasını kararlaştırmış, ancak Arapların seçimlere katılmaması üzerine 10 üyesi halkın temsilcilerinden seçilecek, 4 üyesi Müslüman, 3'er üyesi Hıristiyan ve Yahudilerden oluşacak olan bir "Danışma Konseyi" kurulması kararını almış, buna da karşı çıkan müslümanlar 4 üye vermeyi reddetmiştir. İngilizlerin toplum kesimlerini temsilen temas kuracağı Yahudi Ajansı gibi Arapların da bir temsilci kurum kurmaları isteğini de Araplar kabul etmedi. İngilizlerin Filistin'deki daha erken dönemlerinde Yahudileri Filistin'in temel unsurlarından biri olarak konumlandırma siyasetine karşılık, Filistin Araplarının Yahudileri Filistin'in asli unsuru olarak kabul etmemeleri, Filistin'de hesaba katılmaması gereken bir unsur olarak düşünmeleri, İngilizlerle Filistinlilerin karşı karşıya gelmelerinin temel nedenini oluşturmuştur.(2)

İngiltere'ye karşı Filistinlilerin Balfour Deklarasyonu'nun yayınlanmasına gösterdikleri tepkilerin 1919'dan itibaren şiddetlenmesi, 1920 ve 1921'de ayaklanmalara dönüşmesi, bazı İngiliz Gazeteleri'nin Siyonizm'e karşı bir kampanya başlatmaları ve Lortlar Kamarasında Balfour Deklarasyonu'nun iptal edilmesini talep eden bir önerenin kabul edilmesi karşısında tepkileri yatıştırmak için ve Filistin'in İngiltere Mandasına verilmesinin Şerif Hüseyin-Mc Mohan yazışmalarıyla çelişmesinden dolayı 1 Temmuz 1922'de İngiliz Hükümeti 'Churchill Beyaz Belgesi' olarak bilinen açıklamayı yapmıştır.(3)

İngiltere Beyaz Belge'yi yayınlanmadan önce Milletler Cemiyeti'nde onay süreci yaşandığı sıralarda 3 Haziran 1922'de Dünya Siyonist Teşkilatı'na bir açıklama olarak göndermiştir.(4) Beyaz Belge 1 Temmuz 1922'de yayınlandı. 6 Temmuz 1922'de Avam Kamarası tarafından onaylandı ve 29 Eylül 1922'de Milletler Konseyi tarafından kabul edildi.(5)

Beyaz Belge, Balfour Deklarasyonu'nun kapsamı, "Yahudi Ulusal Yurdu" fikri ve Filistin'in coğrafi sınırları konusunda resmi İngiliz siyasetini tanımladığı için önemliydi.(6) Belgede, İngiliz Hükümeti'nin Yahudi bir Filistin oluşturmak niyetinde olmadığı ve Filistin'deki Yahudi temsilcilerine özel bir konum tahsis edilmeyeceği gibi Filistin'in yönetiminde Filistin'deki Yahudi Kuruluşlarıyla yetkilerin paylaşımının söz konusu olamayacağı da açıklanıyordu. Yahudilerin Filistin'e göçlerinin ekonomik emme kapasitesine bağlı olması sınırlaması getiriliyor ve Ürdün Filistin'den ayrılıyordu.(7)

Beyaz Belge'nin Yahudi göçlerine bir sınırlama getirmesine, Ürdün'ü ayırarak Siyonist'lerin Ürdün'ü de içine alan bir Yahudi yurdu (Devleti) amaçlarını Filistin'le daraltmasına rağmen, Balfour Deklarasyonu'nu resmileştirdiği, "Yahudi Yurdu" kavramını güncelleştirerek yeniden açıklığa kavuşturduğu için Siyonistler tarafından kabul edildi.(8)

Manda Rejimleri, I. Dünya -Paylaşım- Savaşı sonunda işgalleri meşrulaştırmaya yönelik uluslararası bir ,hukuk' hilesiydi. Bugünden bakıldığında, Manda yönetimleri arasında Filistin Mandası, Yahudi Yurdu veya Devletin kurulmasını amaçlayan, ona giden yolu hazırlayan özel bir misyona sahip olduğundan ve Filistinlilerin iradelerini hiçbir şekilde dikkate almadığından Filistinlilerce hiç bir zaman kabul edilmedi. Kongre kararları, protesto muhtıraları ve ayaklanmalarla Manda rejimine karşı çıktılar.(12)

Manda sözleşmesine göre; Mandatör devlet İngiltere'nin zorunlu yükümlülükleri arasında Filistin halkının kendi kendini yönetme başarısını göstermesi için imkanların hazırlanması da vardı. Ancak Manda sözleşmesi siyonist bakış açısının çıkarları ile formüle edildiğinden Balfour Deklarasyonu sözleşmenin hazırlanmasında temel alınmıştır.(13)

Sözleşmenin 22. maddesi ile Filistin'in yerleşim bölgelerinin yönetimi mutlak bir şekilde Mandatör devlet İngiltere'ye bırakılıyordu. "Mandatör, 'Yahudi halkı için ulusal yurdun kurulması'nın sorumluluğunu yayınladığı Balfour Deklarasyonu'nun kararlarını gözeterek üzerine almalı" denilerek İngiltere'ye hatırlatmada bulunduktan sonra Yahudi'lerin Filistin'deki tarihi bağları deklare edildi. Chaim Weizman'ın 'tarihi bağlar' yerine 'tarihi haklar' ibaresinin kullanılması isteğini o aşamada İngiltere reddetti. Manda sözleşmesinde Filistinlilerden veya Filistinli Araplardan bahsedilmemekte, yüzde 92'den Yahudi olmayan topluluklar olarak bahsedilmekte, bütün göçlere rağmen 1922'de ancak yüzde 8'e ulaşabilmiş Yahudiler çoğunluk hatta ana unsur gibi takdim edilmekte, sanki yüzde 92 azınlıkmiş gibi işleme tabi tutulmaktaydı.14 Manda sözleşmesinin 1., 2. ve 6. maddeleri 'Yahudi Yurdu' ibaresi kullanılsa da, bir Yahudi Devleti'ne zemin hazırlayacak olan prensip maddeleriydi.15 I. madde yönetim ve yasama güçlerinin tamamının kullanımlarını Mandatör Devlet İngiltere'ye verdi. 2. madde Mandatöre üç çelişkili zorunluluk empoze ediyordu:

a-) Yahudi Ulusal Yurdu'nun kurulmasının ekonomik, idari, siyasi şartlarını Manda Yönetimi altında olgunlaştırmak.

b-) Filistin'in kendi kendini yönetebilecek seviyeye ulaşmasını sağlayacak yönetim-hükümet kurumlarını geliştirmek.

c-) Bütün Filistinlilerin medeni ve dini haklarını teminat altına almak.

6. maddeye göre Filistin Manda Yönetimi Yahudi olmayan nüfusun haklarını etkilemeden Yahudi göçünü kolaylaştıracaktı.(16)

Ayrıca İngilizlerin mandası süreci boyunca Filistinliler sürekli silahsızlandırılırken siyonistler silahlandırıldı ve eğitildi.

İsrail'in emperyalistlerin ve Avrupa kapitalist devletlerinin onayı ve desteğiyle 1948 yılında katliamlar üzerine bina edilmesi ile birlikte Birleşik Krallık'ın Filistin'deki mandası da sonlandırıldı.

İSRAİL'İN KURULUŞU: EMPERYALİST PLAN, SİYONİST TERÖR, İŞGAL VE İLHAK

1948 Yılında 806 bin olan İsrail nüfusunun bir kısmının coğrafya insanı olmasına karşın, önemli bir kısmının daha Birleşik Krallık dönemi bölgeye yerleştirildiği, daha büyük bir kısmında kuruluş aşamasında ve sonrasında bölgeye getirildiği herkesçe bilinen gerçeklerdir.

Daha Birleşik Krallık dönemindeyken -Filistin'e yahudi göçünün teşviği ve organizesi göz önünde bulundurulduğunda- emperyalistlerin bölgede çıkarılarını teminat altına alabilmelerinin ve yakın-uzak vaadede çıkarılarını sağlamalarının koşulu olarak -emperyalist çıkarılarının temini üzere- siyonist bir devlet kur(dur)ulması planı olduğu görülür.

İsrail'in neden Filistin'de kurulduğunun en mantıklı açıklaması da ancak buradan hareketle yapılabilir. Hem tüm dünyadaki yahudileri o bölgeye çağırmak için ihtiyaç duyulan ,kutsallar' o bölgedeydi, hem de siyonistlerin ,vaad edilmiş toprakları' oradaydı.

Böylelikle emperyalistler, kendi çıkarılarını sağlamanın stratejik bir hamlesini gerçekleştirirken kendilerine bölgedeki -özellikle İslamcı- rejimlerle tarihsel bir düşmanlık güden ve bu düşmanlığı emperyalizmin çıkarları doğrultusunda hizmetlere dönüştürecek olan bir devlet yaratmış olacaktı. Hesap buydu ve böyle de oldu. Emperyalizmi birazcık olsun kavrayan kimse, emperyalistlerin yahudilerin uğradığı tarihsel haksızlıkla ve Musevi halkların yurt edindirilmesi gibi konularla gerçekten ilgilenmeyeceğini bilir.

İşgal devletinin bölgedeki - ideolojik- siyonist varlığı ve işgalciliği, Arap liderlerinin-rejimlerinin ,Müslüman-Yahudi düşmanlığı' üzerinden dini argümanları kullanarak ömrünü uzatabilmesine, siyonist tehdit gerekçe gösterilerek bölge halklarının daha kolay ve kuvvetli biçimde dinin etkisi altına alınabilmesine böylece aydınlanmanın baltalanmasına, fundamentalizmin ve Arap milliyetçiliğinin güç kazanmasına, Ortadoğu'da sürekli bir istikrarsızlığa ve farklı yoğunluklarda savaflara neden oldu.

Elbette daha onlarca olguya daha neden oldu ancak yukarıda belirttiklerimiz, ABD ve İngiltere emperyalizminin tam da amaçladıkları şeylerdi. Çünkü onların Ortadoğu'daki tahakkümü ve sömürü politikaları, aydınlanmış, birleşmiş, anti-emperyalist bilinci gelişmiş, kanlarını emen monarşik rejimleri al aşağı etmiş halklara rağmen sürdürülemez!

İşte siyonist bir İsrail'in Ortadoğu'daki varlığı sözkonusu olduğunda uçak gemileriyle, tanklarıyla, envai çeşit savaş araçları ile işgal devletinin yanında durmaları tam da bundandır!

Emperyalistlerin asıl amaçları kendi çıkarılarını sağlamak ve tek öncelikleri -çıkarılarını sağlamak üzere- stratejilerini uygulamaktır. Onlar, ne öldürülen(yada bizzat öldürdükleri) sivillerle, ne katledilen(yada bizzat kendilerinin katlettiği) çocuklarla, ne bombalanan BM mülteci kamplarıyla ilgilenirler! Onlardan insani bir tutum beklemek, ateşin yakmamasını ummaktan farksızdır!

SIYONİST ÇETELER, KATLIAMLAR, İŞGAL VE İLHAK

Değınmeden geçmek olmaz. İsrail'in kuruluşu sadece bir takım emperyalist planların bürokratik tezahürleriyle öyle kansız bir biçimde olmadı. Siyonist çeteler bölgede alan açmak, korku yaymak ve ilhaka ,zemin' oluşturmak için işgale ve katliamlara devletleşmeden önce başladı. Devletleştikten sonra da günümüze kadar devam etti.

Tantura Katliamı - 22 Mayıs 1948

1948'in 22 Mayıs'ı 23 Mayıs'a bağlayan gecesi, Hayfa'nın 35 kilometre güneyinde bulunan sahil köyü Tantura'da İsrail askerleri tarafından 200'den fazla Filistinli katledildi.

Tantura Katliamı, İsrail'in kuruluşuna giden süreçte, Siyonist paramiliter çeteler tarafından Filistinli sivil halka gerçekleştirilen 70'ten fazla katliamdan sadece biriydi...(

<https://www.gzt.com/mecra/tantura-katliamini-hatirlamak-3746788>)

Katliam, Filistinlilerin Nekbe(Büyük Felaket) olarak adlandırdığı, 750 binden fazla Filistinlinin, Siyonist paramiliter gruplar tarafından evlerinden sürüldüğü büyük felâketin sahne arkasında gerçekleşti.

Dyer Yasin Katliamı - 9 Nisan 1948

1948 yılında birçok Filistinli katleden siyonist çetelerin o yılki en kanlı katliamları Deyr Yasin katliamı, Safsaf Köyü katliamı ve Davayima katliamıdır.

Siyonist İrgun terör çetesi 9 Nisan 1948 tarihinde Kudüs'ün batısında yer alan Deyr Yasin'de aralarında kadınların ve çocuklarında bulunduğu 254 Filistinliyi katletti. Katliam sırasında köyde bulunan herkes kurşuna dizilirken köylülerin cesetleri kuyulara atıldı.

Daha sonra Siyonistlerin başbakanı olacak dönemin İrgun terör çetesi lideri Menahem Begin, Deyr Yasin katliamı ile ilgili olarak "Bu eylemi yapmasaydık İsrail devleti olmayacaktı." diyerek aslında siyonist işgal devletinin kuruluşundan bugüne varlığını dayandırdığı işgal, ilhak ve katliam politikalarına işaret etmişti.

Safsaf Köyü Katliamı - 29 Ekim 1948

1948 Yılıının 29 ekim günü siyonist İrgun terör çetesi bu kez Safsaf köyünde bir katliam yaptı. Siyonist işgal çetesi tarafından 70 Filistinli köylü katledildi.

Siyonist işgal devletinin kuruluşunun ardından gerçekleşen bu katliamın amacı Filistinlileri öldürerek topraklarına el koymak ve hayatta kalanları da göçe zorlamaktı. (Tıpkı bugünlerde olduğu gibi..)

Davayima Katliamı – 29 Ekim 1948

Yine aynı gün (29 ekim 1948) El Halil'e bağlı Davayima köyünde aralarında kadın ve çocuklarında bulunduğu 80 Filistinli siyonist işgal çetesi tarafından katledildi.

Devam eden yıllarda katliamların ardı arkası kesilmedi.

Kibya Köyü Katliamı (12 Ekim 1953)

Batı Şeria'da yer alan bu köyde gerçekleştirilen katliamda 67 Filistinli katledildi. **Katliamın liderliğini daha sonra siyonist işgal devletinin başbakanı olacak olan ve Sabra- Şatilla kasabı olarak bilinen Ariel Şaron yaptı.**

Kefer Kasım Katliamı (29 Ekim 1956)

1956 yılında siyonist işgal güçleri ile Mısır arasında meydana gelen Süveyş savaşı sırasında işgal polisi tarafından Kefer Kasem köyünde gerçekleştirilen katliamda, 23'ü çocuk 49 Filistinli vahşice katledildi.

Samu Katliamı (Kasım 1956)

Batı Şeria'ya bağlı Samu köyünde Siyonist işgalciler tarafından 18 Filistinli vahşice katledildi.

Şeria Nehri Katliamları(15 Şubat 1968)

Siyonist işgal devletine ait savaş uçakları tarafından Şeria Nehri boyunca Filistinlilerin yaşadığı 15 köy bombalandı. Katliam sırasında napalm bombaları kullanıldı. Saldırılarda 56 Filistinli katledildi.

Ebu Zabel Katliamı (12 Şubat 1970)

Siyonistler tarafından Mısır sınırındaki Ebu Zabel'de bir fabrikada gerçekleştirilen katliamda 70 işçi katledildi.

Sabra ve Şatilla Katliamı (16 Eylül 1982)

Tarihin tanıklık ettiği en vahşi katliamlardan biri olarak hafızalara kazındı. 1982 yılında siyonist işgal devletinin işgal ettiği Lübnan'da, Hristiyan Falanjist milisler, 2 bin kişiyi cesetleri tanınmayacak bir vahşet ile katletti.

Sabra ve Şatilla katliamları işgal devletinin Savunma Bakanı olarak görev yapan Ariel Şaron'un gözetimi ve koruması altında gerçekleşti. Kahir ekseriyeti kadın ve çocuklardan oluşan savunmasız sivillerin yaşadığı kamplar mülteciler kaçmasın diye işgal ordusu tarafından kuşatıldı. Ardından açılan bir koridor ile kampa sokulan silahlı Falanjist milisler; kadın, çocuk, bebek ve ihtiyar demeden herkesi katlettiler. Çoğunun yüzü işkence ile tanınamaz hale getirildiğinden katledilenlerin büyük kısmının kimliği tespit edilemedi.

Gazeteci Robert Fisk, olay yerinde gördüğü manzarayı, The Independent gazetesinde yazdığı bir makalede şöyle aktarmıştı:

“18 Eylül 1982'de Sabra ve Şatilla kampında bulunanlar için Şaron, ardında şişmiş cesetler, tecavüz edilmiş, işkenceye uğramış ve sonra da katledilmiş kadınlar ve bebekler bırakan bir kasaptır. Olaydan 18 yıl sonra bugün bu caddelerde dolaşırken katliam manzaraları hala gözlerimin önünden gitmiş değil. Biraz ötede Sabra Camisi'ne giden yolda 90 yaşında, beyaz sakallı ve pijamalarıyla Nuri Bey'i görüyorum. Ölü bedeninin yanı başında yün başlığı ve bastonu duruyor. İlerideki dar sokakta yemek tencerelerinin yanında yatan iki kadın cesedi var... Cesedin birkaç metre ötesinde çürüdüğü için bedenleri morarmış, bir çöp gibi oraya fırlatılmış bebekler...”

Kudüs Katliamı(8 Ekim 1990)

Siyonistlerin Mescid-i Aksa'yı yıkma girişimine karşı ayaklananlara saldıran işgal devleti 30 Filistinliyi katletti. Saldırıları sırasında direnişe katılan Filistinlilerden 800 kişi de yaralandı.

El Halil Katliamı / Hazreti İbrahim Camii Katliamı(25 Şubat 1994)

Batı Şeria'nın El Halil kentinde bir siyonistin sabah namazı kılanlara yönelik otomatik silahla gerçekleştirdiği saldırıda, 29 Filistinli öldü. Siyonist saldırgan halk tarafından etkisiz hale getirildi.

Camii saldırısında öldürülenlerin cenaze merasimlerine saldıran işgal devleti burada da 26 Filistinliyi katletti.

Filistin'in Batı Şeria bölgesindeki Cenin'de, İsrail'in 1948'deki saldırıları sonucu evsiz kalan Filistinliler için bir mülteci kampı oluşturulmuştu.

Cenin Katliamı (3-15 Nisan 2002)

Bir kilometrekarelik kampta İsrail saldırılarından kaçan 13 bin 755 Filistinli, Birleşmiş Milletler gözetimi altında yaşıyordu.

3 Nisan 2002 gecesi siyonist işgal devleti kampa havadan ve karadan saldırdı. Saldırıları sonucu yerle bir olan kampta 1300 Filistinli hayatını kaybederken 1500'ü de yaralandı. Saldırıları sırasında buldozerle evleri de yıkan İsrail askerleri, binlerce insanı da evsiz bıraktı.

Nuseyrat Katliamı (Mart 2004)

Gazze'de bulunan Nuseyrat ve Bureyc mülteci kamplarına saldırılarda aralarında 4 çocuğunda bulunduğu 14 Filistinli sivili katletti.

Gazze Katliamı (Aralık 2008)

İşgal devleti Gazze'yi havadan ve karadan bombaladı. Saldırıları büyük kısmı kadınlar ve çocuklardan oluşan 1133 Filistinli hayatını kaybetti, 4 binden fazla kişi de yaralandı.

Şucaiyeye Katliamı (Temmuz 2014)

İsrail ordusu, 20 Temmuz 2014'te Hamas'la çatışmalarda, daha sonra roketlerin Şucaiyeye mahallesinden atıldığını iddia ederek Şucaiyeye mahallesine saldırıları düzenledi. İlk saldırılarda 72, ikinci saldırılarda 17 Filistinli sivil öldü.

Ayrıca Filistin dışında Lübnan'da Kana Katliamları olarak anılan 134 kişiyi katlettiği katliamların yanı sıra 1972 yılında Suriye'nin 7 köyüne yapılan saldırıda en az 200 köylü hayatını kaybetti. 1970 yılında Mısır'ın Sha'a kentinde bir okulun İsrail tarafından bombalanması sonucu 46 kişi hayatını kaybetti.

2023 Gazze Katliamı / Soykırım ve Techir

İşgal devleti bu günlerde insanlığa ve Filistinlilere karşı işlediği suçlara yenilerini ekliyor. 7 Ekim günü Aksa Tufanı operasyonu adı altında Gazze'den İsrail'in işgal ettiği bölgelere yönelik silahlı harekât sonrası İsrail, Gazze'yi havadan yoğun bombardımana tutarken karadan ve denizden kuşatmış, elektriği, gazı ve suyu kesmiş durumda. İşgal devleti, 7 Ekimden bu yana binlerce sivil ve ciddi bir kısmı çocuk binlerce Filistinliyi katletti.

17 Ekim günü Gazze'deki El-Ehli Baptist Hastanesi'ni vurdu. Filistin resmi haber ajansı Wafa'ya göre Gazze'deki Sağlık Bakanlığı, saldırıda 471 kişinin hayatını kaybettiğini kaydetti.

FİLİSTİNLİ ÖRGÜTLER

Filistin topraklarında siyonist çetelerle başlayan, devletleşmelerinin ardından da katliamlarla ve techirle süren işgal-ilhak sistematik olarak devam ettirildi. Siyonist teröre ve işgalci yayılmacılığa karşı direniş, doğallığında kendi içinde birçok direniş odağını yarattı.

Bu ilk direniş odakları küçük ve donanımsız gruplardı. Bu gruplar genellikle katliamlara karşı tepki temelinde bir araya gelenlerden oluşsalar da birçok grup üzerinde Arap milliyetçiliğinin (pan

arabizmin) etkisi vardı. Ancak bu gruplar derli toplu, yaygın ve güçlü direniş yaratamadılar. Tâ ki El Fetih (Filistin Ulusal Kurtuluş Hareketi) tarih sahnesine çıkana dek.

El Fetih (Filistin Ulusal Kurtuluş Hareketi) ve FKÖ (Filistin Kurtuluş Örgütü)

1950'lerde Yaser Arafat tarafından kurulan El Fetih, başlangıçta ideolojik olarak sosyalizm ile Arap milliyetçiliğinden etkilendi. Genellikle seküler ve ulusal kurtuluşçu ya da milliyetçi olarak tanımlandı.

1964 Yılında Kahire'de Arap Birliği toplantısında Filistin Kurtuluş Örgütü'nün temelleri atıldı. FKÖ süreç içinde Filistin topraklarındaki direniş odaklarını büyük oranda kendi çatısı altında toplamayı başardı.

Seküler bir çizgide duran FKÖ, söylemleri ile de dönemin soldan esen rüzgarına hitap ediyor, dünyanın birçok coğrafyasındaki halklardan ve yükselen-güçlenen devrim hareketlerinden ciddi oranda destek alabiliyordu.

Filistin davasının siyasal temsilcisi haline gelen ve çok sayıda Filistinli örgütü bir çatı altında toplayan FKÖ, 1967 Arap-İsrail Savaşı sırasında etkinliğini artırdı. 1968 yılında yapılan Filistin Ulusal Konseyi'nin dördüncü toplantısında FKÖ yeniden örgütlendi. Silahlı direniş gruplarının FKÖ'ye üyeliği kabul edildi. Sözleşme yeniden gözden geçirildi ve Filistin Kurtuluş Ordusu'nun askerî kanadı kuruldu.

1991'deki Körfez Savaşı sırasında Yaser Arafat, Saddam Hüseyin'in Kuveyt'i işgaline tam destek vererek tüm dünya kamuoyunu şaşırttı(!). Bunun sonucunda savaşın ardından Kuveyt'teki tüm Filistinliler Kuveyt'ten atıldılar.

Arafat, FKÖ ile İsrail arasında 1993 yılında 1. Oslo Anlaşması olarak bilinen bir anlaşmaya imza attı. Anlaşma, Filistin geçici özyönetimi olan Filistin Ulusal Yönetimi'nin (FUY) kurulmasını sağladı. Filistin Yönetimi, kontrolü altındaki bölgenin yönetiminden sorumlu olacaktı. Anlaşma ayrıca İsrail Savunma Kuvvetleri'nin (IDF) Gazze Şeridi ve Batı Şeria'nın bazı bölgelerinden çekilmesini içeriyordu.

Bu düzenlemenin, kalıcı bir anlaşmanın müzakere edileceği beş yıllık bir ara dönem sürmesi öngörülüyordu (en geç Mayıs 1996'da). Kudüs, Filistinli mülteciler, İsrail yerleşimleri (aslında işgalcileri), güvenlik ve sınırlar gibi geriye kalan sorunlar bu dönemde "kalıcı statü müzakerelerinin" bir parçası olacaktı.

1995'te ilkini takiben 2. Oslo Anlaşması yapıldı. İşgal altındaki Batı Şeria A, B ve C bölgelerine ayrılmıştı. Batı Şeria'nın yüzde 18'ini kapsayan "A bölgesi"nin yönetimi idari ve güvenlik olarak Filistin'e, yüzde 21'lik "B bölgesi"nin idari yönetimi Filistin'e, güvenliği ise İsrail'e devredilirken, yüzde 61'ini kapsayan "C bölgesi"nin idare ve güvenliği İsrail'e bırakılmıştı

Ne var ki, işgalci İsrail bugüne değin anlaşmada altına imza attığı aslı hiçbir sözü yerine getirmedi! .

Ayrıca, Oslo Anlaşmaları öncesinde ve sırasında FKÖ'den bir çok örgüt, Arafat'ın uzlaşmacı ve tavizkar çizgisine eleştiriler getirerek ayrıldı.

Bugün halen Batı Şeria ve Doğu Kudüs'ün yönetimi FKÖ'nün (esasta El Fetih'in) elindedir.

El Fetih'in yada bugüne kadar aynı ideolojik temelde devam eden FKÖ'nün, Filistin topraklarında ideolojik olarak silahlı reformizmin temsilcisi olduğunu da belirtmeliyiz.

FKÖ'nün çizgisine damga vuran reformizmin kökleri Oslo Anlaşmaları'nda değil, bağımsızlıkçı düşüncenin ve idealin (yani tam bağımsız demokratik Filistin Cumhuriyeti düşüncesi ve idealinin) deformasyonu ile başlamış ve 1. Oslo'da tamamen gün yüzüne çıkmıştır.

Filistin Gerçekleri...Emperyalizm, Siyonizm ve Fundamentalizm

Filistin halkının bağımsızlık uğruna canıyla, kaniyla verdiği savaşı, kendisi de dahil (FKÖ yani) o dönemki diğer direniş odaklarının çetin mücadelelerini işgalci devlet ile savaşın amacı olan gerçek anlamda bağımsız Filistin'i içermeyen bir anlaşma için kullanmıştır.

1.Oslo Anlaşması, bu yönüyle FKÖ'nün reformist ulusalcı ideolojik çizgisinin, bağımsızlık mücadelesini götürdüğü siyasal sonuçtur. Sonrasında 2. Oslo Anlaşması ise FKÖ'nün artık ulusalcı reformizmin iflah olmaz bataklığına gömüldüğünü tescillemiştir.

FHKC (Filistin Halk Kurtuluş Cephesi)

1967 yılında George Habaş'ın önderliğinde FHKC(Filistin Halk Kurtuluş Cephesi) kuruluyordu. FHKC, 1969 yılı ile birlikte Marksist-Leninist ideolojiyi rehber edindiğini duyurdu. FHKC, Filistin'de hristiyan, müslüman, yahudi ve tüm inanışlardan halkların birlikte yaşamasını savunan örgüt, tek devletli (sosyalist Filistin) çözümü savunuyor.

-Habaş'tan sonraki genel sekreteri Ebu Ali Mustafa, 2000'de İsrail'in FHKC'nin Ramallah'taki ofisine yönelik olarak helikopterle düzenlediği roket saldırısında hayatını kaybetti. Ebu Ali Mustafa'nın düşmesiyle genel sekreterliği Ahmed Saadat üstlendi.

Saadat, Kudüs'te, Ulusal Birlik Partisi Genel Sekreteri olan İsrail Turizm Bakanı Rehavam Zeevi'ye düzenlenen saldırıyı FHKC'nin üstlenmesinin ardından İsrail'in isteği üzerine 2002'de Filistin Yönetimince tutuklandı.

Saadat, Ocak 2006 seçimlerinde FHKC'nin parlamentoya girmeye hak kazanan üç adayından biri oldu. Ancak iki ay sonra İsrail askerleri Jericho hapishanesini kuşatıp Saadat ve dört kişiyi kaçırdı. Saadat halen İsrail hapishanelerinde tutsak..-

Arafat'ın yüzü olduğu FKÖ ile aralarındaki ideolojik-siyasi ayırım, FKÖ'nün iki devletli çözümü kabul eden, -Filistin tarafına ,kabile devleti' öneren- Oslo Anlaşması(1993) ile tamamen öne çıktı. FHKC, FKÖ'nün Oslo Anlaşmalarına karşı çıkıyordu. Tarih, İsrail'in anlaşmada imzaladığı hiçbir sözü tutmamasına ve işgal-ilhaka devam etmesine tanıklık ederken, FHKC'nin sosyalist tek bir devlet tezini değilse bile siyonist işgalcilerle -eşit şartlarda olmayan ve bağımsızlıktan taviz veren- bir anlaşmanın olanaksızlığı görüşünü doğruladı.

FHKC'nin ideolojik çıkışı aynı zamanda Filistin kuruluş mücadelesinin Arap milliyetçiliğine ve ulusalcılığa hapsedilmesinin reddi anlamına da geliyordu. Bu yanı, FHKC'ye dünya halklarının ve özellikle uluslararası devrimci kamuoyunun desteğini arkasına alma olanağı yarattı.

Hemen hemen tüm dünyada 68 örgütlerinin hepsinden birçok açıdan fiili destek gördü, dünyanın dört bir yanından devrimciler Filistin'e gidip direnişe katıldı, bazı örgütler de Filistin için uçak kaçırmadan konsolos rehin almaya ve çeşitli ,cezalandırmalara' kadar türlü askeri eylemler gerçekleştirdi.

Ne var ki örgütün kendi içindeki ayrışma ve bölünme, Sovyetler ve Çin'deki geri dönüşler, uluslararası arenada sosyalist mücadelenin gerilemesi, devrimci örgütlerin kimilerinin tarih sahnesinden çekilirken kimilerinin varlık-yokluk mücadelesi verecek kadar zayıflaması, ideolojik ve siyasal yetersizlikler gibi öznel ve nesnel birçok nedenden ötürü önce popülaritesini ardından gücünü ciddi biçimde kaybetti.

Ancak FHKC herşeye rağmen bugün halen Filistin kurtuluş mücadelesinin politik ve askeri öznelerinden biri olma yeteneğini korumayı başarıyor.

HAMAS (İslamî Direniş Hareketi)

1979 Yılında İran'daki karşı-devrim ile fundamentalizmin devletleşmesi, Ortadoğu'da birçok siyasal İslamcı çevreyi -ABD ve İngiltere emperyalizminde stratejileri doğrultusunda teşvikiyle- yüreklendirmişti.

Filistin'de ise FKÖ'nün giderek daha reformist ve liberal bir çizgiye çekilmesi, bağımsızlıkçı çizginin gerilemesi, Birinci İntifada öncesi uzlaşmaz ve atılgan bir çizgiden muhalefet edecek, arkasına coğrafyadan devlet veya devletlerin desteğini alacak olanlara bölgede hızla güç kazanma ve bir aktör olma olanağı doğruyordu. Hem bu olanağın görülmüş olması, hem Mısır'daki Müslüman Kardeşler'in siyasal ve stratejik çıkarları hemde FKÖ reformist çizgisinin cevap olmadığı bağımsızlıkçı talepler Hamas'ın 1987 yılında Şeyh Ahmed Yasin, Abdülaziz el Rantisi ve Muhammed Taha tarafından Mısır'daki Müslüman Kardeşler örgütünün Filistin kanadı olarak kurulmasına zemin hazırladı.

Hamas'ın çıkışı her ne kadar işgal devletinin ve emperyalizmin karşısında bir silahlı gücün daha konumlanması anlamına gelse de, öte yandan Filistin kurtuluş mücadelesinin bölünmesi - ilerleyen yıllarda Filistin'i Batı Şeria ve Gazze olarak ayırmaya kadar götüren bir bölünmeden söz ediyoruz-, bağımsızlık mücadelesinde derin çatlakların açılması, mücadelenin fundamentalist bir cendereye hapsedilmesi, Filistin davasının fundamentalizm eliyle kriminalize edilmesi ve böylece meşruiyetinin gölgelenerek mücadeleye gösterilen uluslararası halk desteğinin minimize edilmesi gibi sonuçları da olacaktı. Ki oldu da..

Hamas, 1988 yılındaki siyasi programında, Filistin'in asla Müslüman olmayanlar tarafından etrafi çevrilebilecek bir İslam ülkesi olamayacağını ifade etmekte ve Filistinli Müslümanlar için Filistin'in kontrolünü İsrail'den almak adına kutsal bir savaş vermenin dini bir görev olduğu söylemekteydi.

İsrail devletiyle kalıcı bir barış anlaşması reddediliyordu. Bildirgede sadece İsrail devleti değil doğrudan Yahudileri hedef alan bölümler de yer alıyordu.

1991'de örgütün silahlı kanadı İzzeddin El Kassam Tugayları kuruldu. Örgüt ilk yıllarında, İsrail'e yönelik olarak, daha önce bölgede yaygın olmayan intihar saldırısı yöntemini kullanarak adını duyurdu.

İşte tamda bu süreçte 1993-1995 yıllarında FKÖ, işgal devletiyle masaya oturuyor, bağımsız bir Filistin'i içermeyen anlaşmalara imza atıyordu. Üstelik ilerleyen yıllarda İsrail'in altında imzası olan hiçbir sözü yerine getirmemiş olması, siyonist terörün ve ablukanın sürmesi, Filistin halkının koşullarında en ufak bir iyileşme olmaması, FKÖ'nün silahlı reformist ulusalcı çizgisine karşı duyulan öfkeyi ve güvensizliği artırıyordu.

Hamas'ın işgal devletine karşı silahlı mücadele ile uzlaşmaz söylemler içeren bir çizgide duruşu, onun ulusalcı reformizme tepki duyan kesimler -özellikle de siyasal İslamcılar- açısından ,cazip bir direniş odağı' olarak görülmesini sağladı. Ayrıca Hamas diğer tüm Filistinli örgütlerin aksine bölgedeki - Mısır'daki Müslüman Kardeşler'den, Lübnan'daki Hizbullah'tan, İran'a kadar- fundamentalist ve siyasal İslamcı aktörlerden de destek alabiliyordu.

2006 Seçimlerinde Hamas

2005'te işgal devletinin Gazze'den çekilmesinden kısa süre sonra 2006'da Hamas, ,Değişim ve Reform Listesi' adıyla katıldığı Filistin Ulusal Yönetimi Yasama Konseyi seçimlerinden birincilikle çıktı.

Seçim sonuçlarının ardından Filistin Yönetimini elinde bulunduran FKÖ'ye bağlı El Fetih ile Hamas arasında silahlı çatışmalar yaşandı.

Çatışmaların sonunda El Fetih, Gazze'den çekildi ve Gazze'nin yönetimi tamamen Hamas'ta kaldı. Böylece Filistin siyasal olarak ikiye bölüdü, Batı Şeria ve Gazze. Hamas'ın Gazze'de yönetimi ele geçirmesinin ardından İsrail'in Gazze'ye dönük abluka ve amborgoları da giderek derinleşti.

İttifaklar ve Partiler	Oy sayısı (Nispi)	% (Nispi)	Sandalye Sayısı (Nispi/Bölge Sandalye Sayısı)
Değişim ve Reform • Hamas, Harakat al-Muqāwamah al-İslāmiyyah (İslāmî Direniş Örgütü)	440.409	44,45	74 (29/45)
El Fetih, Harakat al-tahrîr al-Filastîni (Filistin Özgürlük Hareketi)	410.554	41,43	45 (28/17)
Şehit Ebu Ali Mustafa (Filistin Halk Kurtuluş Cephesi) (al-Jabhah al-Sha'biyyah li-Tahrîr Filastîn)	42.101	4,25	3 (3/0)
Alternatif (al-Badeel) • Demokratik Filistin Kurtuluş Cephesi (al-Jabhah al-Dîmûqrâtiyyah li-Tahrîr Filastîn) • Filistin Halk Partisi (Hizb al-Sha'b al-Filastîni) • Filistin Demokratik Birliğı (al-İttihād al-Dîmûqrātî al-Filastîni) • Bağımsızlar	28.973	2,92	2 (2/0)
Bağımsız Filistin • Filistin Ulusal Girişimi (al-Mubādara al-Wataniya al-Filastîniyya) • Bağımsızlar	26.909	2,72	2 (2/0)
Üçüncü Yol	23.862	2,41	2 (2/0)

Bağımsızlık ve Sosyal Adalet • Filistin Halk Direniş Cephesi (Jabhah al-Nidal al-Sha'biyya al-Filastîniyya)	7.127	0,72	0 (0/0)
Bağımsızlık ve Özgürlük • Filistin Arap Cephesi	4.398	0,44	0 (0/0)
Şehit Ebu Abbas • Filistin Özgürlük Cephesi	3.011	0,30	0 (0/0)
Adalet ve Demokrasi Ulusal Cephesi (Wa'ad)	1.806	0,18	0 (0/0)
Filistin Adaleti	1.723	0,17	0 (0/0)
Bağımsızlar	-	-	4 (0/4)
Toplam (katılım: %74,6)	990.873	%100,0	132 (66/66)

Filistin Merkezî Seçim Komisyonu Resmî İnternet Sitesi, "İlk Sonuçlar", http://www.elections.ps/pdf/result_seat_distribution_EN.pdf (Erişim Tarihi: 31.03.2010); Filistin Merkezî Seçim Komisyonu Resmî İnternet Sitesi, "Son sayımdaki değişiklikler", <http://www.elections.ps/template.aspx?id=291> (Erişim Tarihi: 31.03.2010); Filistin Merkezî Seçim Komisyonu Resmî İnternet Sitesi, "Son sonuçlar", http://www.elections.ps/pdf/Final_Results_for_the_Electoral_Lists-En.pdf (Erişim Tarihi: 31.03.2010)

Ayrıca Hamas 2017'de yayımladığı yeni bildirgesiyle bazı konulardaki yaklaşımını değiştirdi.

1988'deki ilk bildirgeye kıyasla Yahudilerle ilgili daha 'dengeli' bir dil kullanılan 2017'deki belgede, Hamas'ın mücadelesinin Yahudilerle değil "işgalci Siyonist saldırganlarla olduğu" belirtildi.

Filistin Gerçekleri...Emperyalizm, Siyonizm ve Fundamentalizm

Hamas bu yeni belgede, İsrail devletini tanınamakla birlikte 1967 öncesindeki sınırlar olarak bilinen Gazze, Batı Şeria ve Doğu Kudüs'te bir Filistin devletinin kurulmasını savundu.

Hamas'ın silahlı kanadı İzzetin El Kassam Tugayları'nın, İslami Cihad'ın, FHKC'nin, FDHKC'nin ve Filistin Direniş Komiteleri gibi farklı ideolojilere sahip örgütlerin yer aldığı, Filistinli örgütler, 2018'den bu yana "Filistin Direniş Grupları Ortak Operasyon Odası" adı altında işbirliği yapmaya başladı.

Ayrıca Filistin'de Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi (FDHKC), İslami Cihad, Aslanlar Yuvası ve El Fetih'ten ayrılıp aynı ismi kullanan görece daha zayıf güce sahip birçok örgütte bulunmakta.

FİLİSTİN KURTULUŞ MÜCADELESİNDE DÖNÜM NOKTALARI

Filistin tarihi tüm dünya halkları açısından önemli derslerle doludur. Filistin'de kurtuluş mücadelesi kendi içinde hem bağımsızlıkçı ve devrimci bir süreci, hem uzlaşıcı-reformist bir süreci, hem de fundamentalist güçlerin özneleştiği bir süreci barındırmaktadır.

Filistin mücadelesinin tarihi, yalnızca askeri ve siyasi açıdan değil, ideolojik açıdan da işgale karşı direniş ve kurtuluş mücadelelerinde ideolojik niteliğin oynadığı rolü, can alıcı önemi anlamak açısından da müthiş bir önem taşımaktadır.

Yukarıda El-Fetih'ten özetle bahsederken ulusalcı niteliğini vurgulamıştık. El Fetih, Filistin mücadelesinde bağımsızlıkçı düşüncenin gelişmesi, örgütlenmenin ve silahlı mücadelenin öneminin kavranması gibi noktalarda yadsınamaz büyük katkıları olmuştur. -Her ne kadar çıkışı itibarıyla bağımsızlıkçı söylemleri zamanla yerini soyut özgürlük söylemlerine ve işi teslimiyete vardiyan bir reformizme bıraksa da hatta kontrolündeki Batı Şeria ve Doğu Kudüs'teki yönetimi ve tutumuyla ,İsrail rejiminin kuklası' söylemlerinin muhatabı haline gelmiş olsa da...-

Ancak El Fetih'in Filistin'de işgale ve ilhaka karşı birleşme anlayışının geliştirilmesi, bağımsız bir devlet kurma düşüncesinin kavranması ve yaşama uygulanışı ve -bugün gelmiş olduğu çizgiden bağımsız olarak o günki- FKÖ'nün kuruluşundaki rolü de büyüktür.

Ne var ki, aynı El Fetih'in yıllar içinde gittikçe tavizkar, daha da uzlaşmacı ve bağımsızlıktan vazgeçen reformist çizgisi önderliğini üstlendiği FKÖ'yü emperyalistlerin gözetiminde ve denetiminde, onların onayı ve yönlendiriciliği ile 1. İntifada'nın gücüne rağmen(ve aslında İntifada'nın gücü sayesinde) - bugünden bakıldığında politik bir tuzak sayılan - 1. Oslo Anlaşması'nın masasına oradan 2. Oslo'ya ve teslimiyetçiliğe kadar götürdü.

BİRİNCİ İNTİFADA

Filistin kurtuluş mücadelesinin en görkemli toplu direniş hareketleri 1. ve 2. İntifadadır. 1. İntifada, Filistin halkının ta Osmanlı'dan İngiliz sömürgeciliği döneminden beri biriken ve siyonist terör örgütleri ile tırmanan siyonist işgal devletinin kurulmasıyla da sistematik olarak sürdürülen aralıksız baskının, stratejik olarak sürekli ağırlaştırılan boyunduruğun ve katliamların bir sonucudur. İntifada, tarihsel haksızlığa, siyonist işgale ve ilhaka karşı başkaldırının adıdır.

1987 yılının 8 aralık günü İsraili bir siyonistin kamyonu ile 4 Filistinli işçiyi ezerek katletmesi üzerine başlayan toplumsal hareketlilik, ertesi gün (9 kasım 1987) Gazze Şeridi'nin kuzeyindeki Cibaliya Mülteci Kampı'nda protestolarla yükselmeye başladı. Siyonist işgal devletinin Cibaliya'daki protestoculara ateş açması üzerine protestolar tüm Filistin'e yayıldı ve ,taş intifadası' olarakta adlandırılan 1. İntifada başladı.

Filistin Gerçekleri...Emperyalizm, Siyonizm ve Fundamentalizm

1.İntifada sürecini iki aşamada ele alıp değerlendirmek daha doğru olur. İntifadanın ilk aşaması toplumsal protestolar ve sivil itaatsizlik eylemleri içeren, ölümcül olamayan taş ve molotof gibi araçların da kullanıldığı ilk evre.

Bu evrede kitlesel protesto gösterileri, kepenk kapatma, genel grev, işgal yönetimine vergi ödememe, İsrail'e işçi göndermeme, İsrail mallarını boykot etme, işgal yönetiminin resmî kurumlarında çalışmayı reddetme, duvar yazıları yazma, afiş asma gibi birçok sivil itaatsizlik eylemleri biçimindeydi. İşgal devletinin siyonist terörü trmandırması, baskısını dahada artırması, protestoları kana bulayan vahşeti, Filistinlilerde, bu şekilde bir kazanım elde edemeyecekleri gibi hayatta dahi kalamayacakları konusundaki eğilimi güçlendirdi ve yaşamı örgütleme gerekliliğiyle silahlı mücadele fikrini yeniden en güçlü biçimde gündeme getirdi. İşte bu andan itibaren intifada yeni bir evreye geçti.

İntifadanın ikinci evresi, Filistinlilerin kendi toplumsal ve idari yaşamları ile işgal devleti arasında bir çizgi çekmek adına halk komiteleri kurulması ile başladı. Bu aynı zamanda Filistinliler için işgal devletinin boyunduğu altındaki hayatı yeniden örgütlemek, kendi kendini yönetmenin de bir biçimi anlamına geliyordu.

Siyonist işgal devletinin sürekli trmandırdığı terör ve baskı, işgal altındaki topraklarda direnişten başka çaresi olmayanlara, kendilerine kurşun ve bomba yağdıran işgal güçlerine karşı silaha sarılmaktan başka bir çare bırakmıyordu.

Kurulduğu günden o güne kadar Filistinliler arasında pek kabul ve itibar görmemiş olan Hamas ve İslami Cihad, tamda bu süreçte gerçekleştirdiği intihar eylemleri ile öne çıktı. Bu fundamentalist örgütlerin o gün öne çıkabilmesinde esasta temel iki nesnel neden vardı.

Birincisi FKÖ'nün reformizmi, ikincisi FHKC ve FDHKC gibi marksist örgütlerin -öznel ve nesnel birçok nedeni olsa da- Gazze Şeridi'nde onlardan beklenilene göre âtıl kalışları idi.

1987'de başlayıp 1993 yılına kadar süren İntifada, tüm dünya halklarını bağımsız Filistin mücadelesinin meşruiyeti ve aciliyeti konusunda harekete geçirmiş, dünyanın dört bir yanında milyonlarca insan sokaklardan Filistin için bağımsızlık sloganları atmıştı.

Hem İntifada'nın siyonist teröre rağmen baş eğmez duruşu, hem dünya halklarının Filistin'e desteği, emperyalistleri ve siyonist işgal devletini ,işleri birkez daha hedefleri doğrultusunda yoluna koymak üzere' yeni bir tezgah kurmaya zorladı. 1. Oslo Anlaşması, İntifada karşısında çaresiz kalan ABD ve İngiliz emperyalistleriyle siyonist işgal devletinin ,işleri yeniden yoluna koyma tezgahıydı'.

Birinci İntifada sürecinde 241'i çocuk 1162 Filistinli katledildi, 90 bine yakın insan yaralandı, binlercesi sakat kaldı ve 50 bine yakın insan tutuklandı.

1.Oslo Anlaşması

Emperyalistlerin ve siyonist İsrail'in kendi stratejik amaçları gereği İntifada'yı sönmüldirmeleri gerekiyordu. Çünkü İntifada, her geçen gün hem bölgede, hem dünyada daha çok taraftar bulurken, halkların kendiliğinden enternasyonal dayanışmasını güçlendiriyor, hem de siyonist işgal devletini her gün dahada itibarsızlaştırıyor ve teşhir ediyordu.

ABD-İngiltere emperyalistleri, dünya halklarına şirin gözükebilecekleri, demokrasi ve barış nutukları atabilecekleri, ,kanı durduran' barış havarisi rolü oynayabilecekleri bir formül buldular. Anlaşmanın şartlarının tek tarafça uygulanacağı, tek tarafın diğer tarafın varlığını tanıyacağı, işgalin ve ilhakin altına imza atılacak bir anlaşma! Elbette bu anlaşmanın bir tarafı İsrail idi. Filistin tarafında ise El Fetih dönemi ve ilk yıllarındaki bağımsızlık söylemleri ve eylemleriyle FKÖ idi. Yukarıda bahsettiğimiz üzere FKÖ'ye damgasını vuran El Fetih, El Fetih'e damgasını vuran ise ulusalcı silahlı reformizm idi.

Diğer yandan anlaşmanın tarafları olan siyasal öznelerin, iç politik konumlanışlarını ve anlaşma ile kendilerine nasıl bir fayda sağlamak istediklerini anlamaktadır fayda var.

İsrail'de Haziran 1992'de İşçi Partisi iktidara gelmişti. Siyonist terör yanlısı Başbakan İzak Rabin ile "güvercin" olarak gösterilen İşçi Partisi lideri -Hafya/Tantura katliamının baş suçlularından- Şimon Peres ve Yosi Beilin, konjektürel olarak Filistinlilerle ,barışı konuşacak çok uygun' bir ekibi oluşturuyordu.

FKÖ açısından ise durum hayli dramatikti. Irak ile olan ilişkilerini örgütsel politikalarını belirleyecek bir noktaya taşıyan FKÖ, Körfez Savaşı'nda açıkça Irak'tan yana olmuştu. Hem dünya halkları nezdinde hemde Filistinliler nezdinde prestij kaybetmişti. Gerek bölgedeki gereksede Filistin'deki politikaları sonucu gücü de eskiye oranla oldukça zayıflamıştı.

Bugünden bakıldığında, o gün için bir anlaşma(Oslo Anlaşması), FKÖ açısından Filistin'in bağımsızlığı ve kurtuluşu esasında ele alınmaktan ziyade FKÖ'nün varlığını ve siyasal etkinliğini sürdürmesinin bir aracı olarak görülmüş olduğu kanısı ağır basıyor. Hele de siyonist işgal devleti 2023 Gazze saldırılarında binlercesi çocuk 20 binden fazla sivili katlederken, FKÖ'nün yönetiği Batı Şeria'daki tutumu, işgal devletini protesto edenlere saldıracak kadar alçılması az önce belirttiğimiz kanıda haksız olmadığımızı gösteriyor.

O somut tarihsel koşullarda bir yandan İsrail'in teşhir olan işgalci ve siyonist terörist yüzü bu anlaşma ile makyajlanmak, diğer yandan ABD-İngiltere emperyalizminin bölgedeki çıkarlarının ve gelecek planlarının devamlılığını teminat altına almak, öte yandan da İntifada'yı söndürmek hedefleniyordu.

İsrail açısından anlaşma, öncesi ve sonrası ile birçok kazanıma dönüştü. Oslo Anlaşması'na giden süreçte İsrail İşçi Partisi lideri ile sağcı siyonist başbakan Rabin ,anlaşma' için birlikte hareket ediyordu. -Daha sonra aynı yıl Rabin, İşçi Partisi liderliğine seçilecekti-. İsrail açısından, dünya kamuoyunda siyonistlerin kanlı ellerini ve yüzlerini bu anlaşmayla ,yıkamalarına', 1948 öncesinde ve devletleştikten sonrada binlerce Filistinliyi katledişlerini, işgal ve ilhaki barış adı altında meşrulaştırmasına olanak sağlıyordu.

1.Oslo Anlaşması'nda Filistin tarafı olarak kabul edilen FKÖ, İsrail devletini tanıyor ancak İsrail, Filistin devletini tanımıyor, onun yerine Filistin geçici özyönetimi olarak Batı Şeria'da ve Gazze Şeridi'nde Filistin Ulusal Yönetimi öngörüyordu. Anlaşmada İsrail'in işgal ettiği bazı bölgelerden çekilmesi(ki İsrail takip eden yıllarda anlaşmaya uyararak çekilmedi) ve FKÖ şefi Arafat'ın işgal altındaki topraklara, Batı Şeria'ya dönmesi maddesi de yer alıyordu.(Dönmesine döndü ancak sonunda hayatını kaybetti 2004 yılına kadar işgal devleti güçlerince evinin orta katında 2002-2004 2 yıl hapis tutuldu.)

Anlaşılacağı üzere 1.Oslo Anlaşması'nda kaybeden Filistinliler oldu..

2. Oslo Anlaşması

1.Oslo Anlaşması'nda kararlaştırıldığı üzere 2. Oslo Anlaşması belirlenen süre içinde 1995 yılında gerçekleştirildi. Anlaşma özetle; Batı Şeria'yı üçe bölüyordu.

1 - A Bölgesi: Batı Şeria'nın yüzde 7'sini oluşturan bu bölge, Doğu Kudüs ve El Halil haricindeki belli başlı yerleşim merkezlerini tam olarak Filistin idaresine bırakıyor.

2 - B Bölgesi: İsrail ve Filistinlilerin ortak kontrolüne bırakılan bu bölge Batı Şeria'nın yüzde 21'ini oluşturuyor.

3 - C Bölgesi: İsrail bu bölgeyi kontrol altında tutacak, ama aynı zamanda Filistinli tutukluları serbest bırakacaktı.

2. Oslo Anlaşması, Filistinlileri pek heyecanlandırmadı. Siyonistler ise 'Yahudi toprağının teslim edildiği' yönünde manipülasyon yapıyor, öfke ve tahrik içeren bir kampanyalarla Başbakan Yitzak Rabin'i hedef gösteriliyordu. Rabin, 2. Oslo Anlaşması'nı mütakiben İsrail'de bir siyonist tarafından 4 Kasım'da öldürüldü.

Bu anlaşmada Filistinlilerin bağımsızlığına katkıda bulunmamış, aksine Batı Şeria'daki işgali bir sözleşme ile ,kabule' vardırırmıştı. Bu anlaşmanın da kaybedeni yine Filistinliler oldu.

İKİNCİ İNTİFADA

1.ve 2. Oslo Anlaşmaları üzerinden geçen yıllara rağmen işgal devleti, anlaşmada altına imza attığı yükümlülükleri yerine getirmiyor, işgal ettiği topraklardan çekilmiyordu. 1999 Yılında başbakanlık makamına İsrail İşçi Partisi lideri Ehud Barak'ın gelmesiyle kısa süreli de olsa bazı çevrelerde anlaşmaya uyulacağına dair bir beklenti oluştu.

Ne var ki, siyonist işgal devletinin parlamenter figürlerinin temel konularda birbirinden farkı yoktu. Eşyanın tabiatına uygun olan oldu ve Barak döneminde de geri çekilme yönünde tek bir adım atılmadı.

Barak dönemi kayda değer tek çekilme Lübnan'da yaşandı. 21 yıl sonra Mayıs 2000'de İsrail, Lübnan'dan çekildi.

ABD Başkanı Bill Clinton ile Ehud Barak kademeli barış görüşmeleri yerine, bütün konularda hep birden sonuç almayı amaçlayan nihai pazarlığa girmeye zorlandı. Bu görüşmeler için ABD başkanının yazlığı Camp David seçildi. İki hafta süren görüşmelerde Kudüs'ün statüsü ve Filistinli mültecilerin geri dönüş hakları konusunda bir uzlaşmaya varılamadı. Bunun getirdiği belirsizlik içinde, 28 Eylül'de muhalefetteki Likud Partisi'nin Netanyahu'dan sonraki lideri, Sabra-Şatilla ve Beyrut Kasabı olarakta anılan Ariel Şaron, Mescid-i Aksa'nın avlusunda askerler eşliğinde-korumasında dolaştı. Bu Filistinlileri provake ederek süreci baltalamak ve ,güvenlik' vb bahanelerle işgalin devamlılığını sağlamak için planlanmış aşağılık bir numaraydı.

Filistinliler bu ziyareti protesto için gösterilere başladı. Ve gösteriler şimdi El Aksa intifadası diye de anılan ayaklanmaya dönüştü.

İkinci İntifada sırasında 4 bin 412 Filistinli hayatını kaybetti, 48 bin 322 Filistinli yaralandı. Aynı zamanda 1069 İsraili öldü, 4 bin 500 İsraili de yaralandı.

EMPERYALİZM, FİLİSTİN VE İSRAİL

1970'lerde kapitalizmin krizlerine ve buhranlarına yönelik çözüm arayışlarının ürünü olarak ortaya atılan neoliberalizm, 1990'larla birlikte dünya ölçeğinde üretimin yapısalılığından emperyalizmin ideolojik hegemonyasının pekiştirilmesine, ara sınıfların konumlanışından ideo-kültürel hakimiyete kadar hem alt yapı, hemde üst yapı unsurlarında büyük değişimlere neden oldu. Bu değişimler kuşkusuz kitlelerin üretimle olan ilişkilerini, yaşam tarzlarını ve düşüncelerini vb biçimledi.

Neoliberal dönemle dünyada birçok şey değişse de, emperyalizmin neoliberal dönemde de öncesinde olduğu gibi ona(emperyalizme) niteliğini veren esas yönelimi elbette değişmedi. Ancak ABD-İngiltere emperyalizminin Ortadoğu perspektifini-emellerini (Ortadoğu'yu ele alışını ve bölgeye yönelimini)

Filistin Gerçekleri...Emperyalizm, Siyonizm ve Fundamentalizm

belirleyen emperyalist idealleri süreklilik arz etmesine rağmen bölgede tahakküm sağlama ve tahakkümünü pekiştirme konusunda uyguladığı bazı taktikleri değişti.

ABD-İngiltere emperyalizmi, Ortadoğu'yu diktatörler üzerinden kontrol etme ve çıkarlarını onlar üzerinden sağlama politikalarını (Saddam ve Kaddafi örneklerinde olduğu gibi belli bir dönem sonra kontrolünden çıkması sonucu) değiştirse de, işbirlikçi ve uşak monarşik rejimleri iktidarda tutarak ,işlerini' onlar üzerinden halletme, bölge ülkelerini mümkün olduğu ölçüde siyasi ve coğrafi açıdan bölerek güçsüzleştirme, bölgede mezhep çatışmaları yaratma, bu çatışmaları -finanze etmekte dahil- körükleme, el altından -savaş ve mühimmat dahil- destekleme, bölge halklarını fundamentalizm bataklığında boğma, paravan fundamental örgütler yaratma, işbirlikçileri ve paravan örgütleri aracılığı ile Arap milliyetçiliğini gündemde tutma gibi politikalarını değiştirmede.

ABD-İngiltere emperyalizminin bölgeye yönelik stratejik yönelimi istikrarsızdır, güçsüzleştirme ve geri bırakmadır. Ki istediği gibi at koşturabilsin. Bu nedenle Ortadoğu'da halklar arasında düşmanlık, mezhep çatışmaları, fundamentalizmin tahakkümü, ırkçılık ve savaş emperyalistlerin her dönem arzu ettikleri şeylerdir.

Arap Baharı olarak adlandırdıkları süreç, ABD-İngiltere emperyalizminin kuklalarını değiştirirken stratejik hedeflerine uygun olarak hem bölgede kaos yaratmalarına, hem de bölgedeki birçok ülkeyi güçsüzleştirebilmelerine, jeopolitik avantajlarını kullanırsızlaştırabilmelerine ve kendilerine olan bağımlılıklarını pekiştirmelerine hizmet etti.

Lübnan'da Hizbullah'ın iktidara ortak edilmesi, Mısır'da Müslüman Kardeşler'in tasfiyesi, Libya'da - NATO'nun da sürece dahil edilerek- Kaddafi'nin tasfiye edilmesi, Irak'ta Saddam'ın devrilmesi ve Suriye'ye yönelik emperyalist saldırganlık, ABD-İngiltere emperyalistlerin bölgede kendilerine karşı koyan-koyma olasılığı olan ve çıkarları açısından uzun vadede görece tehdit olabilecek iktidarların aşağı edilmesi olarak anlaşılmalıdır. Bu aynı zamanda neoliberal dönem öncesi uygulanan diktatörler yaratma ve onlar üzerinden çıkarlarını sağlama taktığının yerini gerektiğinde diktatörleri devirme ve yerine kukla İslamcı veya cuntacı yeni rejimler-iktidarlar getirme taktiğine bıraktığının da göstergesidir.

Böylece -teoride- halklar nezdinde teşhir olmuş diktatörlerin tasfiyesi süreci, bölgedeki stratejik yönelimlerine (istikrarsızlaştırma, güçsüzleştirme, bölme, planlarına engel teşkil edenleri ortadan kaldırma vb) hizmet ederken ,nükleer-kimyasal silahları imha etme, diktatörleri devirip demokrasi götürme' söylemleride teşhir olan imajlarını yenileme, emperyalist yüzlerini makyajlama siyasetine hizmet ederek hem -,Arap Baharı'nda olduğu gibi- iktidarlara başkaldıranların yanında yer aldıkları yanılışına dayanak olacak, hem kendilerini dünya hakları nezdinde kurtarıcı ve demokrasi elçisi olarak gösterecekti.

Ne var ki -pratikte- dünya halkları nezdinde daha da teşhir oldular. Emperyalist savaşlara ve emperyalizme karşı öfke büyüdü. (Demokrasi götürmeye gittikleri Afganistan'dan 22 yıl sonra yönetimi Taliban'a devrederek çıktıkları, 1923'ten beri krallıkla yönetilen Suudi Arabistan'la hep birlikte iş tuttular, Ürdün'deki tarihsel krallık sistemiyle hiç dertleri olmadığı, ,Yahudi şeriatı' ile yönetilen İsrail'in can simidi oldukları görüldü... Irak'ta tüm manipülasyonları teşhir oldu. Suriye'de halen bataklıklar, son olarak siyonist işgal devletinin katliamlarına verdikleri destekle bir kez daha halkların öfkelerini bildiler).

Dünya halklarının emperyalizme karşı öfkesi -genellikle anti-Amerikancılık gibi dar bir çerçeveye sıkıştığı için - Amerika üzerinde yoğunlaştı.

Filistin Gerçekleri...Emperyalizm, Siyonizm ve Fundamentalizm

Libya, Irak, Mısır ve (her ne kadar Esad rejimini Rusya-Çin emperyalist bloğunun tutumunda etkisiyle devremeseler de bölme, güçsüzleştirme, aktör olmaktan çıkarma emellerine ulaştıkları) Suriye'den sonra gözlerini yeniden bölgeye – bu kez özellikle İran'a- diktiler.

7 Ekim günü Aksa Tufanı ile başlayan süreçte ilk elden Amerika'nın ardından İngiltere'nin ve daha sonra Alman ve Fransız emperyalistlerinin İsrail'e koşmaları, kurdukları oyun içinde (stratejilerinde) rol verdikleri piyonu (siyonist işgal devletini) sahaya sürme, planları doğrultusunda hareket tarzını biçimleme gayretiydi.

Hem bölgeyi istikrarsızlaştırmakta, hem siyonizm üzerinden savaşa dinî gerçekler- ,mistik ulvî idealler motivasyonu'- yaratmakta, çatışmaları körüklemekte, hem bölge ülkelerini coğrafi olarak(ta) parçalamakta kullanışlı bir unsur işgal devleti. Dahası İsrail, ABD-İngiltere emperyalizminin bölgede herşeyden çok ihtiyaç duydukları bir karargah. Ondandır ki emperyalistler açısından dün olduğu gibi bugünde ve -görünün o ki- yarınlarda da -BOP adını verdikleri emperyalist projede göz önünde bulundurulduğunda- İsrail devletinin yapısal ve ideolojik olarak **siyonist işgalci bir devlet** olarak varlığı elzemdir. Burada devletin niteliğine yaptığımız vurguya dikkat edilmeli.

,Her koşulda İsrail'in yanında oldukları' teraneleri gerçekten uzaktır. Çünkü onları bir İsrail varlığı değil, İsrail devletinin resmi ideolojisi(siyonizm), burjuva devlet yapısı ve işgalci-yayılmacı niteliği ilgilendiriyor. İsrail'i emperyalistler için kullanışlı hale getiren zaten bu yanları.

ABD-İngiltere emperyalizmi ile siyonizm arasında birbirini tamamlayan, birbirinden faydalanan ve birbirini kullanan, farklı oranlarda da olsa karşılıklı bir mecburiyet ilişkisine dayanan grift ve stratejik bağlar var.

Bu yönüyle ABD-İngiltere emperyalizmi, Biden'ın da dediği gibi ,İsrail olmasaydı bir İsrail icat etmek zorunda kalırdı'. ABD ve Avrupa emperyalistlerinin ,yahudi yurdu' söylemi, İsrail içinde siyonistlerce savunulan yahudi olmayanların İsrail'e göçünün engellenmesi politikalarıyla birlikte düşünülmeli. Çünkü İsrail devletinin siyonist -ideolojik- niteliğinin korunması, onun işgalci, saldırgan ve savaş yanlısı politikalarının devamlılığının koşulu.

Filistin kurtuluş mücadelesini ,Radikal İslam' ile fundamentalizm cenderesine hapsetmeye çalışan ABD-İngiltere emperyalizmi, İsrail'i de siyonizm ile fundamentalizm bataklığında tutarak kendi çıkarlarını sağlama peşinde. **İdeolojik olarak bölgede(Ortadoğu'da) hem İslamcı hem siyonist fundamentalizm, hemde İsrail'in askeri varlığı-etkinliği, emperyalistlerin Orta Doğu'da stratejik hedefleri için gerekli koşulların yaratılması-korunması açısından vazgeçilmez önemde.**

Ondandır ki, Ortadoğu'da her aydınlanma çabası emperyalistlerin koşulsuz desteğiyle işbirlikçi arap rejimlerince acımasızca imha edilir. Fundamentalizm ve onun farklı tonları ile -kısmen- Arap milliyetçiliği dışındaki hiçbir siyasal varlığa müsaade edilmez. Arap coğrafyasına dikkatle bakıldığında iktidarlara karşı bir muhalefet varsa o ,muhalefetin' siyasal İslam ile fundamentalizm arasındaki uçlarından birinde yada uçlar arasında bir yerde konumlandığı görülecektir. Aksi -Mısır gibi- istisnaî durumda ise Siyasal İslamcılığa karşı faşist cunta rejiminin iktidara getirilerek, işbirlikçileştirilmiş bölge rejimlerine gözdağı verildiği, ,işlerin onlarsızda başka türlü yürütülebileceği' tehditi görülecektir.

Emperyalizm, Filistin-İsrail ve Fundamentalizm

Bölgede İslamî fundamentalizm, siyonist fundamentalizmi tetikleyip güçlendirirken terstende siyonist fundamentalizm İslamî fundamentalizmi tetikleyip güçlendiriyor.

Filistin özelinde İslamî fundamentalizm(köktendincilik) işgale karşı bir mücadeleyi de içerirken, İsrail'de siyonist fundamentalizm işgalciliğin tutağı, gerekçesi durumunda. **Bölgede ve özeld**

Filistin’de dini mistizmin etkisi, -mistizmin- kendi içinde -Filistin özelindeki dini ve mezhepsel farklılıklardan ötürü- ayrışan yanlara rağmen, çatışan taraflar açısından fundamentalizmin biri(İsrail) için işgal ve ilhakin gerekçesiyken diğeri(Filistin) için ,direniş motivasyonu’na dönüştüğü de görülür.

İşte kaba materyalistlerin kafası genellikle burada karışmaktadır. Yukarıdaki tespitten hareketle İslami fundamentalizmin ,devrimci bir rol oynadığını’ savunandan fundamentalist örgütleri gerekçe göstererek direnen diğer örgütleri görmezden gelene, Hamas’ı gerekçe göstererek tüm Filistin’e - pratikte- sırt çevirene varıncaya değin türlü çeşitli yaklaşımlar mevcut.

Yaklaşımlardaki, tespitlerdeki ve tavır olarak somutlanan sonuçlardaki savrukluğun nedeni, meselenin konuluşu, ele alınış biçimi ve değerlendirme yöntemindeki farklılıklardan kaynaklanmaktadır.

Bağlamından koparılarak ele alınan her ,şey’e dair yapılan değerlendirme, diyalektik yöntemle aykırıdır. Parçayı diğer parçalarla olan ilişkisinden, yaratan, çevreyen, etkileyen, tepkileyen, biçimleyen, çelişen tüm yanlarıyla nesnel ve özgün süreciyle, koşullarıyla bir bütünlük içinde değerlendirmek gerekir.

Diyalektik bilimsel yöntemden yalıtılmış bir materyalizm(kaba materyalizm), parçanın diğer parçalarla ve bütünlükle ilişkisini gözden kaçıırır, somut koşullarını ve bütünlüklü sürecini, etkileşen ve çelişen yanlarını, özgünlüklerini gözden kaçıırır. Konuya Osmanlı İmparatorluğu döneminden girmemizin ve özetle Filistin tarihine, coğrafyanın öznelere, o öznelerin ideolojik ve siyasal niteliklerine, emperyalizmin bölgedeki varlığı ve -değişen, değişmeyen- politikalarına değinmemiz bu diyalektik yaklaşımımız nedeniyledir.

Elbette yukarıda bahsettiğimiz ,fundamentalist motivasyon’ Filistin’i kurtuluşa götür(e)mez! Aksine Filistin kurtuluş mücadelesini, emperyalistlerin arzu ettiği gibi bir cendereye hapseder-hapsediyor. Böylesi bir fundamentalist cendere, emperyalistlerce sahaya sürüldüğü sır olmayan (İŞİD, El Kaide vb) fundamentalist terör örgütleri üzerinden Avrupa halklarına pompalanan İslamofobi -dünya genelinde kendini ,marksist, marksist-leninist ve maocu’ tanımlayan birçok çevrenin dahi Filistin gündemine çekingen yaklaşımı dikkate alındığında daha iyi anlaşılacaktır ki- Filistin kurtuluş mücadelesinin boğulması için ihtiyaç duydukları sessizliği de sağlamalarına yardımcı olur.

Diğer yandan İslamî fundamentalizm; tahayyül ettiği devlet, o devletin yapısı, niteliği, hukuku, devlete hakim olan sınıf, yönetim biçimi, üretim araçları ve ilişkilerindeki mülkiyet ve sömürü, sosyo-kültürel yaşam vb hem alt yapı, hem üst yapı kurumları-değerleriyle en temel insanî hak ve özgürlüklerin tamamen karşısında, insanlığın düşmanı konumundadır. Böylesi bir ideolojinin dünyanın herhangi bir yerinde, herhangi bir halka umut olması sözkonusu olamaz. Bu gerçeklik Filistin için de geçerli!

Ne Hamas, ne İslamî Cihad ne de başka bir fundamentalist örgüt, Filistinlileri bağımsızlığa ve insanca bir yaşama ulaştıramaz. Ulaştıramaz ulaştırmasına da, bu genel geçer bir tespit!

Özel durumda siyonist devletin işgal ve ilhak saldırılarıyla sürekli kemirilen Filistin’de, ne Batı Şeria’da işgal gerçekten sonlandı, ne de Gazze’de ambargo 17 yıldır tek bir gün esnetildi. Elektriğinden gazına suyuna kadar en yaşamsal tüm ihtiyaçlarının siyonist devlet tarafından ,tek bir düğmeyle’ kontrol edildiği bir Gazze gerçeği var! Hiçbir üretim aracına sahip olamayan, yaşamak için BM yardımlarına muhtaç bırakılmış ekonomik, askerî ve coğrafi olarak kuşatılmış Gazze! Siyonist devletin hiçbir uluslararası hukuku ciddiye almadan istediği gibi çocuk, kadın, yaşlı, genç sivil katlettiği bir şehir ve ülke düşünün!

Siyasal olarak ikiye bölünen Filistin’in Gazze’sinde fundamentalist Hamas, Batı Şeria’sında teslimiyetçi reformist FKÖ. Ve esasta bu ikisi arasında sıkışan birkaç milyon Filistinli... Elbette FHKC veya FDHKC gibi hareketlerde var Filistin’de. Ancak Filistin’deki genel siyasal tablo onlarca yıldır bu.

Kuşatma, abluka ve ambargonun yanısıra sürekli işgal güçlerinin tacizine, hakaretine ve terörüne maruz kalan, ailesinden en az bir kişinin işgal güçlerince katledildiği topraklarda direniş, sonuna kadar meşrudur! Haklıdır! Yanıtlanması gereken soru, Aksa Tufanı Operasyonu adıyla başlatılan harekât meşru mudur? Başkaldırı mıdır, terör saldırısı mıdır? Buna verilecek cevap az önceki genel söylemi aşip pratik bir siyasete tekabül etmesi bakımından çok önemlidir.

Aksa Tufanı Operasyonu Kimin İşi? Aksa Tufanı İşgale Başkaldırı Mı? Terörist Bir Saldırı Mı?

İngiliz Mandası döneminden beri sürekli silahsızlandırılmaya çalışılmış, baskılanmış, en insani hakları hep çiğnenmiş, varlığı yok edilmek üzere sistematik olarak katliamlara maruz bırakılmış, hiçbir üretim aracı yaratmasına izin verilmemiş, varlığını emperyalist fonlarla sürdürmek zorunda bırakılmış, kolu kanadı kırılmış, gözleri bağlanmış, alıcı kuşların önüne atılmış güvercin Filistin!

Toprakları sistematik olarak işgal edilen, her işgale karşı direnişte onlarca, yüzlerce, binlerce canı katledilen, bir asırdan fazladır süren tarihsel haksızlığın, emperyalizmin ve siyonizmin kurbanı Filistin. Gazze'de Hamas'ın fundamentalizmi ile Batı Şeria ve Doğu Kudüs'te FKÖ'nün reformizmi arasında sıkışmış siyonist işgal devletince ölümlerden ölüm begendirilen bir coğrafya.

Aksa Tufanı, stratejik yönelimi ve tatiksel biçiminin ötesinde Filistin'deki sistematik işgale-ilhaka, sistematik katliamlara, ambargo ve ablukaya, tarihsel haksızlığa karşı bir patlamadır. Bu harekâta Hamas ve İslami Cihad gibi fundamentalist örgütlerin yanısıra FHKC ve FDHC gibi Marksist, El-Fetih(Mahmud Abbas'lardan ayrılan) gibi ulusalcı birçok örgüt tek komuta merkezinden Direniş Ekseni adı altında ortak hareket ettiğini açıklamış, direnişi birlikte sürdürdüklerini duyurmuşlardır.

Filistin'in asırlık sömürülmüşlüğüne, işgaline-ilhakına, binlerce onbinlerce katledilmişliğine, herşeyden mahrum ve mahsun bırakılmışlığına karşı başkaldıranların içinde marksistinden ulusalcısına kadar birçok örgüt olmasına rağmen Hamas ve İslami Cihad gibi fundamentalist(köktendinci) örgütlerde işin içinde diye direnişe yüz mü çevirelim?

Bir asırlık zulme karşı başkaldırıcıyı görmezden mi gelelim?

Filistinlilerin işgalciye başkaldırılarının meşruiyetini ve kendi kaderlerini tayin haklarını Hamas'a kurban mı edelim?

Bu sorulara verilecek ,evet' yanıtı emperyalistlerin ve siyonistlerin istediği şey olurdu!

Filistin'deki başkaldırının örgütsel ve ideolojik önderliklerini, zamanını, askeri stratejisini ve taktiklerini tartışabiliriz, ancak bu tartışmalar Aksa Tufanı'nın, bir asırdır siyonist terörün mağduru olan, çocukları, kardeşleri, aileleri katledilen, toprakları, tarlaları, evleri ellerinden alınan, vatanları çalınan, BM fonuna mahkum edilen, onuru ayaklar altına alınan, zindanlara doldurulan Filistinlilerin -yöntemi savunalım yada savunmayalım- işgalciye başkaldırısı olduğu gerçeğini değiştirmez.

Aksa Tufanı, aynı zamanda, askeri olarak ne kadar güçlü olursa olsun, teknolojik savaş araç-gereçleri bakımından ne kadar donanımlı olursa olsun, sayıca ne kadar çok olursa olsun ve hatta tüm emperyalistler onun yanında da olsa hiçbir gücün dokunulmaz olmadığını gösterdi.

7 Ekim gününden itibaren birkez daha dünya gündemine giren Filistin ve onun meşru başkaldırısı, önce ,direniş gruplarının İsraili çocukların başlarını kestiği' yalanıyla, sonra ,festivalde sivil katliamı yaptıkları' iddialarıyla ve sonra da Hamas'ın adının öne çıkarılmasıyla gözden kaçırılmak istendi. 7 Ekimi takip eden günlerde çocuklarla ilgili iddianın ,doğrulanamadığı' Beyaz Saray sözcüsü tarafından açıklandı, ardından festivaldeki sivil katliamına ilişkin -Filistinlilerin katliam yaptığına dair- görüntüler sunulamadı. Hatta Nova Müzik Festivali'nde yaşanan katliamla ilgili de bizzat İsrail medyasında, katliamı İsrail güçlerinin yaptığına dair haberler ve tanıklar çıktı.

Haaretz haberinde, soruşturmanın aynı zamanda bir İsrail savaş helikopterinin Hamaslılara ateş açarken sivilleri de vurduğunu ortaya çıkardığını iddia ederek, şu ifadelere yer verildi:

"Bir polis kaynağına göre, soruşturma aynı zamanda olay yerine gelen ve görünüşte oradaki teröristlere ateş açan İsrail ordusuna ait bir savaş helikopterin de bazı festival katılımcılarını vurduğunu gösteriyor. Polise göre festivalde 364 kişi öldürüldü."

Benzer bir haberde Yedioth Ahronoth gazetesinde şu iddiaya yer verilmişti:

"Hamas teröristleri kalabalığın arasına yavaşça karışmaları ve ne olursa olsun kıpırdamamaları yönünde talimat aldı. Böylelikle hava kuvvetlerini aşağıdakilerin İsraili olduğuna inandırmaya çalıştılar. Bu aldatmaca, Apache helikopterleri tüm kısıtlamalardan kurtulmak zorunda kalana kadar bir süre işe yaradı. Pilotlar kimin terörist kimin İsraili olduğunu ayırmanın zor olduğunu anlayınca saat 09.00 sıralarında bazıları üstlerinden izin almadan bağımsız olarak teröristlere karşı top mermisi kullanmaya karar verdi."

Emperyalistlerin ve siyonist işgal devletinin yalanları hayatın gerçekleri karşısında yine yenildi. Gazze'de yarısı çocuk on binlerce insan katleden, vurmadığı tek bir hastane kalmayan İsrail, askeri olarak kazanamadı. Binlerce ton bomba yağdırdı, onbinlerce cana kıydı, çok daha fazlasını sakat bıraktı, bir milyondan fazla Filistinliyi evsiz bıraktı ancak direnişi yok edemedi.

Aksa Tufanı'nı -askeri ve politik yönlerinin nasıl değerlendirildiğinden bağımsız olarak- yukarıda aktardığımız tarihsel somut gerçeklerden değil de, kendi öznel istek ve arzularımızdan, kendi öznel koşullarımızdan yola çıkarak değerlendirirsek elbette doğru sonuçlara ulaşamayız!

Filistin meselesi, Filistin'den dünyaya bakarak değerlendirildiğinde oradaki somut durum ve oradaki güçlerin hareket tarzının nedenleri anlaşılabilir. Bu diyalektik yöntem -somut koşulların somut tahlili yöntemi- terkedildiğinde ve tarihsel bütünlük kaybedildiğinde Filistin'deki marksist, fundamentalist ve ulusalcı tüm güçlerin Direniş Ekseni adı altında yıllarca ortak hareket edişlerinin nedenlerini de anlayamaz ve açıklayamayız.

Diyalektik tarihsel materyalizmin öğrettiği gibi meseleyi tarihsel bütünlüğü içinde, ileri-geri hareket ettiren tüm yanları ile kendi somut koşullarında değerlendiremezsek, başkaldırının meşruiyetini göremediğimiz gibi önce Direniş Ekseni'ni ardından topyekün Filistinlileri suçlamaya başlarız!

Sadece Ortadoğu'da ve Arap ülkelerinde değil, Avrupa'da ve tüm dünyada Filistin'e yönelik soykırım saldırılarına karşı halkların sokaklarda verdiği kitlesel yanıtlar, örgütsel kaygıları-endişeleri ve (emperyalistlerle ve siyonizmle) dolaylı-dolaysız kirlili ilişkileri yüzünden siyonist saldırganlığa karşı tutarlı tutum takınamayan tüm siyasal hakereketlere ders niteliğindedir.

Bu süreçte, küçük burjuva ideolojisinin esiri olan, kendilerini kitlelerin üzerinde, onlara sürekli öğretmenlik eden ve talimatlar veren bir noktada gören kimi hareketlerin, bu konuda da kitlelerin gerisinde kaldığını gördük. Hatta bazı hareketlerin pragmatist(çıkarıcı) bir biçimde emperyalistlerle ve siyonistlerle kurduğu ilişkileri korumak adına Filistin'deki soykırımdan **başkaldırı meşruiyetini hiçe sayarak** tüm direniş güçleri başta olmak üzere Filistinlileri de suçlayacak noktaya geldiklerini dahi gördük.

BAŞKALDIRI HAKKININ MEŞRUIYETİ

Biz, dünyanın tüm coğrafyalarında işçi sınıfı ve ezilen hakların gerici iktidarlara karşı başkaldırı hakları olduğunu ve bu başkaldırıların meşruluğunu savunuyoruz. Sözünü ettiğimiz bu türden bir başkaldırı her zaman siyasi iktidarı alaşağı etmeyi hedefleyen sosyalizm erekli ve önderliğini devrimcilerin yaptığı bir başkaldırı olmak zorunda değil. Gezi Direnişi gibi, hükümetlere karşı demokratik taleplerle

itiraz niteliğindedir olabilir. Bu türden başkaldırı ve itiraz hareketleri meşru olduğu kadar sınıf mücadelesi açısından da yararlıdır. Kitlelerin kendi gücünü görmesi, ortak hareket etme bilincini geliştirmesi, örgütlenme olanaklarını büyütmesi, gerici iktidarları geriletmesi vb gibi birçok bakımdan yararlıdır.

Aynı şekilde dünyanın neresinde olursa olsun işgal ve ilhak altındaki topraklarda veya işgal-ilhak saldırılarına karşı geliştirilen direniş ve başkaldırıların meşruluğunu da savunuyoruz. Bu türden başkaldırı ve direnişler, mücadele veren halklarda süreç içinde anti-emperyalist bilincin gelişmesi ve yaygınlaşması olanağını sağlarken emperyalizmin teşhiri rolünü oynuyor. Aynı zamanda diğer halklarda da anti-emperyalist bilincin ve enternasyonal dayanışma bilincinin gelişmesine neden oluyor. Bunun en yakın tarih kanıtı, son aylarda dünyanın her yerinde gerçekleştirilen Filistin eylemlerinde rahatlıkla görülebilir.

Başkaldırı Hakkının Meşruiyeti savunumuzu oportünist bir kıvraklıkla direnişlerin ve başkaldırıların kazandırdıkları yada kaybettirdiklerinden hareketle -sonucu bekleyip yada öngörüp- duruma göre öne çıkarıp duruma göre rafa kaldırmıyoruz!

Ezilen sınıfların ve ezilen ulusların başkaldırılarını **Başkaldırı Hakkının Meşruiyeti** olarak devrimci bir ilke olarak kabul ediyoruz.

İşçi sınıfının ve halk kitlelerinin sermaye devletlerine karşı başkaldırılarının sermaye sınıfına ve onun devletine vurduğu darbelerin devrimci niteliği olduğu gibi, işgal-ilhak saldırılarına karşı direnen halkların anti-emperyalist bir çizgide işgalci devletlere vurduğu darbelerinde işgalci burjuva devlete ve emperyalizme verdiği zarardan ötürü ilerici niteliği olduğunu savunuyor, bunu Ulusların Kendi Kaderini Tayin İlkesi'dende ayrı ele almıyoruz.

Başkaldırı Hakkının Meşruiyeti olarak tespit ettiğimiz bu ilke ışığında, Filistin özelinde yukarıda belli başlı dönüm noktalarını belirterek çizdiğimiz tabloyu tarihsel bir bütünlük içinde ele alarak **Filistinlilerin başkaldırı hakkının meşruiyetini savunuyoruz.**

Ve soruyoruz;

bugün Filistin'deki tarihsel haksızlığa, sistematik işgale, ilhaka, ambargoya karşı ortak hareket eden -*FKÖ hariç*- tüm Filistinli örgütler Filistin halkını temsil etmiyorsa kim temsil ediyor?

İşgal-ilhak altındaki topraklarda yaşayan Filistinlilerin kendi başkaldırılarının zamanını ve (silahlı veya barışçıl) yöntemini belirleme hakları yok mu?

Askerî yanını gerekçe göstererek başkaldırıcıyı görmezden gelen burjuva hümanistlere soruyoruz; askerî yanı eylemin biçimi-yöntemi olduğuna göre niteliği işgale karşı başkaldırı değil midir?

Çoğunluğu çocuk ve kadın 30 binden fazla insan katledildi, 80 bine yakın yaralı var, binlercesinin ise bombalarla yıkılan enkazların altında cesetleri çürüdü, 2 milyona yakın insan zorla sürgün edildi.. Bu soykırım saldırılarına ve kitle imha savaşına karşı açıkça tutum almak insanlık görevi değil midir?

Devrimci Düşün Kolektifi